

Sygn. akt. VII.K 670/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2015r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Anna Szczepańska

Protokolant sekr. sąd. Simona Marcjanek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Krzysztofa Górskiego

po rozpoznaniu dnia 08.09, 13.10, 10.11, 22.12.2015r. sprawy

J. P., urodz. (...) w miejsc. F., syna S. i C. z d. K.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 22 marca 2015 roku w O. przy ul. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości – I badanie 1,02 mg/l, II badanie 0,96 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...),

tj. o przestępstwo z art. 178a§ 1 kk,

I. oskarżonego J. P. uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu przestępstwa, z tym, iż uzupełnia opis czynu o ustalenie, że oskarżony prowadził pojazd na parkingu przy ul. (...) i za to z mocy art. 178a§ 1 k.k, w brzmieniu obowiązującym w czasie czynu w zw. z art. 4§ 1 kk, skazuje go na karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k, art. 70 § 1 pkt. 1 kk, w brzmieniu obowiązującym w czasie czynu w zw. z art. 4§ 1 kk, wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza tytułem próby na okres lat 2 (dwóch),

III. na podstawie art. 42 § 2 kk, w brzmieniu obowiązującym w czasie czynu w zw. z art. 4§ 1 kk, orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku,

IV. na podstawie art. 63§ 2 kk w zw. z art. 4§ 1 kk na poczet środka karnego orzeczonego w punkcie III wyroku zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 1 kwietnia 2015r,

V. na podstawie art. 71 § 1 k.k, w brzmieniu obowiązującym w czasie czynu w zw. z art. 4§ 1 kk, orzeka wobec oskarżonego karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 15 (piętnaście) złotych,

VI. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłatę w kwocie 195 (sto dziewięćdziesiąt pięć złotych) złotych.

Sygn. akt VII K 670/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. P. w dniu 21 marca 2015 r. w godzinach wieczornych uczestnicząc w spotkaniu w restauracji (...) spożywał alkohol (około 4 półlitrowych piw i 2 drinki), po czym około godz. 3:04 zadzwonił do swojego kolegi taksówkarza J. M., aby ten odwiózł go do domu. Po odwiezieniu go przez kolegę na ul. (...) chciał dostać się do swojego mieszkania, jednak nie posiadając kluczy i z powodu nieotwarcia drzwi przez jego byłą żonę B. P., udał się na parking przy ul. (...) pomiędzy blokiem 20 a 22, i wsiadł do stojącego tam własnego samochodu marki V. (...) o nr. rej. (...).

(dowód: częściowo wyjaśnienia J. P. k. 19., zeznania świadka K. M. k. 47, 87, zeznania świadka B. P. k. 51, 87)

W godzinach porannych (około 5:30) 23 marca 2015 r. J. P. będąc w stanie nietrzeźwości, uruchomił silnik w/w pojazdu i kierując autem V. (...) o nr. rej. (...) na parkingu przy ul. (...) uderzył w zaparkowany przed jego samochodem samochód C. (...) o nr. rej. (...) oraz w samochód D. (...) o nr. rej. (...).

(dowód: zeznania świadków: D. K. k. 3-4, 103, protokół oględzin k. 9-10, k. 12, k. 13, k. 14)

W porannych godzinach Komenda Miejska Policji otrzymała zgłoszenie o wskazanym wyżej zdarzeniu od D. K. (2). Po przyjeździe na miejsce zdarzenia przeprowadzono badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, które wykazały, że J. P. znajdował się w stanie nietrzeźwości. Pierwsze badanie przeprowadzone o godzinie o godz. 7:41 wykazało 0,77 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Kolejne badania przeprowadzone o godzinie: 8:02, 8:32 wskazały odpowiednio wyniki: 0,79 mg/l i 0,78 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Na miejscu zdarzenia przeprowadzono również oględziny aut, z których wynikało, iż doszło do zderzenia w/w pojazdów.

(dowód: protokół użycia urządzenia Alkometr k. 6, Świadcstwo wzorcowania k. 7, protokół oględzin k. 12-14, protokół oględzin pojazdu k. 9-11, zeznania świadków; D. K., k. 3-4, 103, A. K. k. 53, 87, K. F. 30, 86, R. D. k. 86-87, 49)

Oskarżony J. P. zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i w toku postępowania sądowego nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że rzeczywiście 22 marca 2015 r. spożywał alkohol na spotkaniu w restauracji (...), po czym zadzwonił do swojego kolegi K. M. (2). Wymieniony odwiózł go do domu. Ostatecznie, nie mogąc dostać się do swojego mieszkania zdecydował się przenocować w samochodzie marki V. (...) stojącym na parkingu przy ul. (...). Oskarżony zaprzeczył jakoby miał włączyć silnik samochodu, a następnie uderzyć w dwa stojące obok samochody. Wyjaśnił natomiast, że być może nie zaciągnął hamulca ręcznego w samochodzie przez co stoczyło się on na sąsiednie auto, zaś włożone w stacyjce kluczyki usprawiedliwiał chęcią zamknięcia zamka centralnego i uruchomienia radia. Ponadto J. P. zaznaczył, że nie wie w jaki sposób jego samochód znalazł się na miejscu stojącego tam wcześniej D. (...) **(k. 19, k. 59).**

Wyjaśnienia oskarżonego w ocenie Sądu zasługują na uwzględnienie jedynie w części, w której znajdują one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie. Fakt odwiezienia do domu J. P. we wskazanym dniu i godzinie został potwierdzony w zeznaniach K. M. (2), tak samo jak fakt niewpuszczenia do mieszkania J. P. przez jego byłą żonę B. P. (k. 47, k. 51). W ocenie Sądu zeznania zarówno K. M. (2) jak i B. P. są spójne i jasne, a ponadto pokrywając się w kwestii wyjścia oskarżonego na spotkanie oraz godzin jego powrotu do miejsca zamieszkania zasługują w tej części – w ocenie Sądu – na wiarę.

Z kolei wyjaśnienia oskarżonego, w zakresie w jakim nie przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu – w ocenie Sądu – nie zasługują na wiarę, bowiem stoją w sprzeczności z przeprowadzonymi dowodami, a także z zeznaniami świadków.

Świadek D. K. (2), który wezwał Policję na miejsce zdarzenia, w zeznaniach zeznał, że około godz. 5:30 usłyszał warkot silnika na zewnątrz, poruszającego się na wysokich obrotach, a wyglądając za okno zobaczył czerwone światła auta. Świadek D. K. (2) stwierdził, że gdy po 20 minutach wyjrzał ponownie za okno i ocenił, iż tym samochodem jest taksówka koloru srebrnego marki V. (...). Według zeznań świadka stał on przesunięty do swojego poprzedniego stanowiska o około 5 metrów, na miejscu gdzie wcześniej stał inny samochód, w ocenie świadka prawdopodobnie

marki D.. Po zaobserwowaniu powyższego świadek zadzwonił na Policję, gdyż stwierdził przesunięcie samochodu D. przez V. (...) (k. 3-4).

W ocenie Sądu należy dać wiarę jasnym i logicznym zeznaniom świadka D. K. (2), w zakresie wskazania samochodu V. (...), który był odpalony i którego silnik pracował na wysokich obrotach, a następnie znalazł się na miejscu, w którym wcześniej stał samochód D. (...). Znajdują one odzwierciedlenie w zeznaniach funkcjonariusza Policji R. D. (2), który wskazał, że V. (...) przepchnął stojący w tym miejsce D. (...), co z kolei – w ocenie świadka- można było stwierdzić, po śladach spalin z rury wydechowej pozostawionych punktów w dwóch miejscach w linii pojazdu (k. 49).

Fakt ten potwierdzają również oględziny pojazdu V. (...) dnia 22 marca 2015 r. dokonane przez funkcjonariuszy Policji R. G. i M. P. oraz funkcjonariusza Ł. P., które wykazały, że w/w pojazd oraz pojazdy C. (...) o nr. rej. (...) i D. (...) o nr. rej. (...) posiadają uszkodzenia wskazujące na możliwe zderzenia tych trzech pojazdów (k. 9-10, k. 12, k. 13, 14).

Mając na uwadze spójność powyższych dowodów, a nadto uznając, iż zeznania świadka R. D., a także K.F. są spójne i nie noszą cech bezpodstawnego, tendencyjnego obciążania oskarżonego, relacjom wymienionych Sąd dał wiarę.

Podobnie, z tych samych względów ocenić należało zeznania świadka A. K..

Sąd częściowo uwzględnił także zeznania świadka D. P.. Relacja wymienionego nie zasługuje natomiast na wiarę w zakresie twierdzeń zmierzających do wykazania, iż oskarżony nie uszkodził przedmiotowym działaniem pojazdu D. (...), który w ocenie świadka nosił wcześniejsze uszkodzenia, był poobijany i nie był używany przez dłuższy czas. Mając na uwadze niewielki zakres uszkodzeń wspomnianego pojazdu nie sposób przyjmować, iż świadek, nie będący użytkownikiem tegoż samochodu, posiadał wiedzę w omawianym zakresie. Podobnie ocenić należy zeznania świadka w części, w której jedynie przypuszczał on, iż samochód mógł być w omawianym czasie pozostawiony „na luzie”.

Sąd postanowieniem z dnia 13 października 2015 r. zasięgnął opinii biegłego D. M. (k. 141, k. 144). Sąd dał wiarę opinii biegłego, która wskazywała, że do uderzenia samochodów V. (...) nr rej. (...) i samochodu D. (...) nr rej. (...) (a w dalszej fazie zdarzenia – również i samochodu C. (...) nr rej. (...)) doszło w wyniku rozpędzania samochodu V. (...), a nie w wyniku samoistnego „stoczenia się” tego pojazdu. W ocenie Sądu przedmiotowa opinia biegłego zasługuje na uwzględnienie, ponieważ jest pełna, jasna i nie zawiera wewnętrznych sprzeczności. Do tego została sporządzona w oparciu o całokształt materiału dowodowego, w tym również o badanie pojazdów biorących udział w zdarzeniu dokonane przez biegłego. Ponadto biegły jest osobą obcą dla oskarżonego, a nie zachodzą przesłanki do przyjęcia, jakoby bezpodstawnie obciążał oskarżonego. W następstwie uwzględnienia słuszności twierdzeń zawartych w opinii, Sąd nie uznał wyjaśnień J. P.stojących w sprzeczności z w/w opinią, z których to miało wynikać, iż samochód oskarżonego w trakcie zderzenia nie miał włączonego zapłonu i nie rozpędzał się, a jedynie samoistnie stoczył się na sąsiednie auta.

Mając zatem na uwadze całokształt podniesionych wyżej okoliczności Sąd uznał, iż wina oskarżonego nie budzi wątpliwości, zaś przypisane mu przestępstwo wyczerpuje dyspozycje art. 178a § 1 kk. Nie ulega bowiem wątpliwości, że oskarżony kierował pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym, będąc w stanie nietrzeźwości.

Uznając oskarżonego za winnego dokonania opisanego czynu Sąd wymierzył mu karę pięciu miesięcy pozbawienia wolności, uznając iż jest ona adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu, jak również jego zawinienia.

W powyższym zakresie Sąd uwzględnił porę i miejsce popełnienia czynu zabronionego, mianowicie oskarżony popełnił przestępstwo w godzinach wczesno porannych na parkingu. Ponadto, Sąd uwzględnił stopień nietrzeźwości oskarżonego oraz popełnienie czynu z pełną świadomością naruszenia jednej z podstawowych zasad obowiązujących w ruchu drogowym, czyli zasady bezwzględnej trzeźwości. Zauważyć należy, że oskarżony był zawodowym kierowcą wykonującym zawód taksówkarza, a zatem znajomość podstawowych zasad panujących w ruchu drogowym, jak również niebezpieczeństwa płynące z jazdy w stanie nietrzeźwości powinny być oskarżonemu szczególnie znane.

Należy zaznaczyć, że Sąd nie dopatrył się we wskazanej sprawie istotnych okoliczności łagodzących. Ponadto na nadmienie zasługuje fakt, iż oskarżony zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i sądowym nie wyraził skruchy.

Sąd zawieszając oskarżonemu karę pozbawienia wolności na okres dwóch lat, uwzględnił wcześniejszą jego karalność. Wziął jednak pod uwagę, że wcześniejsze czyny nie są czynami podobnymi do przestępstwa popełnionego 23 marca 2015 r., a fakt popełnienia ich przeszło 10 lat, wskazuje, że oskarżony dopuszczał się przestępstw raczej incydentalnie i szanował porządek prawny.

Uwzględniając omówione wcześniej przesłanki, jako bezpośrednią dolegliwość, pozwalającą w sferze majątkowej odczuć naganność przestępczych poczynań, Sąd orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych.

Uwzględniając sytuację materialną oskarżonego, w tym w szczególności wysokość uzyskiwanych dochodów, stan jego majątku, wysokość jednej stawki ustalono na kwotę 15 (piętnaście) złotych.

W świetle okoliczności sprawy nie budzi wątpliwości, iż oskarżony będąc w stanie nietrzeźwości dopuścił się przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, co zgodnie z art. 42 § 2 kk obligowało Sąd do orzeczenia w stosunku do oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Czas trwania omawianego środka karnego Sąd określił na okres jednego roku uwzględniając przede wszystkim stopień zagrożenia dla ruchu drogowego, w tym wskazaną już powyżej porę dnia, stopień nietrzeźwości oskarżonego i miejsce popełnienia czynu zabronionego.

Zgodnie z zasadą z art. 63 § 2 kk na poczet orzeczonego zakazu Sąd zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 1 kwietnia 2015 r. W ocenie Sądu tak ukształtowana kara i całość rozstrzygnięcia w przedmiocie środków karnych nie przekracza stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, spełni również cele wychowawcze i zapobiegawcze.

Jednocześnie orzekając w przedmiocie kary i środka karnego Sąd zastosował art. 4 § 1 kk w związku z tym, iż przepisy w momencie popełnienia czynu przez oskarżonego były względniejsze dla sprawcy aniżeli przepisy obowiązujące w dacie orzekania o odpowiedzialności J. P..

Na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust 1 pkt 2 i art. 3 ust 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych, Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w tym opłatę w kwocie 195 (sto dziewięćdziesiąt pięć) złotych..